

sław i ń s k i

STANISŁAW SŁAWIŃSKI

Stanisław Sławiński urodził się 1 stycznia 1922 roku w Puchaczowie koło Lublina. Uczył się w szkole powszechnej w Puchaczowie (1928–1935), a następnie w Gimnazjum im. Stanisława Staszica w Hrubieszowie (1935–1939). Maturę otrzymał w 1944 roku od Państwowej Komisji Weryfikacyjnej ds. legalizacji wyników tajnego nauczania w Zamościu. Pierwszy rok studiów wyższych ukończył w Oddziale Politechniki Warszawskiej w Lublinie (1944), a następnie studiował w Politechnice Gdańskiej na Wydziale Elektrycznym (1945–1948), gdzie w 1948 roku otrzymał dyplom inżyniera elektryka, magistra nauk technicznych.

Stopień naukowy doktora (wówczas kandydata nauk) uzyskał w 1955 roku w Instytucie Podstaw Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1963 roku, a profesora zwyczajnego — w 1969 roku.

Pracę zawodową rozpoczął w 1945 roku jako nauczyciel matematyki w jednym z gdańskich gimnazjów. W latach 1947–1952 pracował w Katedrze Radiotechniki Politechniki Gdańskiej, zaczynając jako zastępca młodszego asystenta, kończąc zaś jako adiunkt. W latach 1952–1954 pracował jako starszy inżynier w laboratorium rozwojowym radiolokacji Zakładów Radiowych im. Marcina Kasprzaka w Warszawie. Pracę na Politechnice Warszawskiej rozpoczął w 1954 roku jako zastępca profesora w Katedrze Techniki Fal Ultrakrótkich na Wydziale Łączności. W 1956 roku otrzymał tytuł docenta oraz powołanie na stanowisko kierownika Katedry, przemianowanej wkrótce

na Katedrę Radiolokacji i zlikwidowanej w 1970 roku. W latach 1960–1964 pełnił funkcję prodziekana a w latach 1964–1969 dziekana Wydziału Elektroniki. W latach 1973–1978 był prorektorem Politechniki ds. nauczania, a w latach 1983–1988 dyrektorem Instytutu Telekomunikacji. W latach 1971–1972 był profesorem w Uniwersytecie w Mosulu (Irak), a w latach 1979–1982 ekspertem Organizacji Narodów Zjednoczonych w Oranie (Algeria). Po przejściu w 1992 roku na emeryturę pracował przez 3 lata na stanowisku profesora w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Łączności w Zegrzu.

W okresie zatrudnienia w Politechnice Warszawskiej był przez wiele lat członkiem Senatu Uczelni, przewodniczącym kilku komisji senackich, członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Naukowych, a także członkiem bądź przewodniczącym kolejnych zespołów powoływanych przez Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego ds. związanych z reformami studiów i programów nauczania.

Słowa kluczowe

- teoria sygnałów
- radiolokacja
- cyfrowe przetwarzanie sygnałów

S

Był członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk (m.im. przewodniczącym Sekcji Telekomunikacji) oraz rad naukowych Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji, Instytutu Łączności, Polskiego Komitetu Normalizacji i Miar, Wojskowego Instytutu Techniki Uzbrojenia. Był także członkiem komitetów redakcyjnych serii wydawniczych: „Podstawy Radiolokacji” (Państwowe Wydawnictwo Naukowe), „Podręczniki Akademickie — Elektronika i Telekomunikacja” (Wydawnictwa Naukowo-Techniczne), „Problemy Elektroniki i Telekomunikacji” (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności) oraz „Monografie Elektroniki Teoretycznej” (Polska Akademia Nauk). Uczestniczył w organizacji kilku krajowych sympozjów telekomunikacji.

Specjalizował się w dziedzinie radiolokacji i teorii sygnałów. Przez wiele lat wykładał przedmioty: „Podstawy radiolokacji”, „Systemy radiotechniczne”, „Teoria sygnałów” i „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów”. Był opiekunem stu kilkudziesięciu prac dyplomowych, promotorem 28 doktorów, recenzentem kilkunastu rozpraw habilitacyjnych.

Był członkiem Komitetu Uczelnianego NSZZ „Solidarność” w Politechnice Warszawskiej i przewodniczącym jego sekcji ds. etosu środowiska akademickiego. Jest członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego i Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej.

Jest żonaty, ma córkę.

